

Ens
ha arribat

Campanya
internacional

Rajoy està preocupat per la mala imatge internacional de l'Estat espanyol. Prepara una campanya per explicar que altres països, com ara Grècia i Itàlia, estan pitjor. Mal de molts...

Any
Salvador Espriu

Tan idiota o tan intel·ligent és ser ateu com religiós. Tan idiota o tan intel·ligent és ser religiós com ateu

Avui és festa

Miquel
Berga

Creativitat

"A mi me gusta el tiempo así, todo entero", diu Antonia, la protagonista d'*El tiempo todo entero*, un dels èxits del teatre argentí que ha tornat fa poc al Teatre de Salt. Quants espectacles memorables calen perquè un teatre pugui ser ja anomenat llegendari? El de Salt en comença a acumular més que cap altre sense que l'espai, la caixa, presenti cap mena d'ostentació formal. Semblantment, el teatre argentí, que sembla haver sorgit de l'escassetat de recursos, es projecta al món per la força de la creativitat. La vitalitat actual del seu teatre ha estat perfectament aliena a les grans infraestructures. La jove directora Romina Paula ho demostra amb aquesta obra. Ella volia fer *Figuretes de vidre*, de Tennessee Williams, però els drets resultaven massa cars. Solució: ha creat una destil·lació de l'univers de Williams, a l'ar-

El teatre argentí, que sembla haver sorgit de l'escassetat de recursos, es projecta al món per la força de la creativitat

gentina, i ho ha compactat en una hora i mitja de commoció en una habitació despullada d'*atrezzo* amb quatre actors que ho diuen tot sense dir pràcticament res. Un miracle teatral. Poques vegades s'ha generat tanta força dramàtica amb tan pocs recursos econòmics.

Els camins de la creativitat són inescrutables. L'immens Ferran Adrià es va iniciar en els ambients més perifèrics imaginables amb relació al món de les estrelles Michelin. El malaguanyat Xesco Boix, amb una guitarra a les mans, va deixar un patrimoni musical que encara nodreix i estimula la imaginació dels infants d'aquest país. El pintor més important i universal del nostre entorn és en Miquel Barceló, un creador que, segons explica, va començar la seva formació a la Facultat de Belles Arts un mes de setembre i la va acabar el novembre següent (com que havien decretat uns dies de dol per la mort de Franco, el jove Barceló els va empalmar amb les vacances de Nadal)... Sovint, el talent i la determinació de l'autodidacte posen en evidència la vacuïtat de programes i projectes sumptuosos. La crisi actual reclama tenacitat, reflexió i, sobretot, embranzides de creativitat.

L'endemà del dissabte

Matthew Tree

Artistes. L'altre dia em vaig trobar un amic nord-americà, Mike McCready (l'inventor del rellotge català i el primer cantautor anglosaxó que ha tret un CD en llengua catalana). Fa uns cinc anys va fundar Musicxray.com, la primera plataforma global que facilita contactes directes entre la indústria musical i els mateixos músics. Com funciona? Possem per cas que fa falta una cançó per a una sèrie de televisió (o el que sigui): al web, els responsables en qüestió pen- gen una descripció del tipus de música desitjat; els músics que vulguin hi envien les seves propostes; els de Musicxray les analitzen per veure si tenen les característiques necessàries i tot seguit les envien als sol·licitants. Així mateix, uns músics ben desconeguts poden tenir unes oportuni-

tats abans inimaginables.

□□□

Maquetes. Musicxray ja és una eina imprescindible en el sector, perquè ara qualsevol músic de qualsevol lloc pot crear maquetes de qualitat –amb el programari adequat– amb el resultat que hi ha una oferta musical inauditablement immensa que ha convertit en obsoletes les corretges de transmissió tradicionals: crítics, cercatalents...

□□□

Libres. No estaria gens malament tenir l'equivalent de Musicxray en el món del llibre, actualment força caòtic per tota una sèrie de raons, tan antigues com recents: escriptors amb talent que no arriben

EL PUNT AVUI

al seu públic natural (o ni tan sols publiquen) perquè no coneixen les persones adequades o perquè viuen a Tornabous; una quantitat cada cop més gran d'autors desconeguts que han convertit l'autoedició en un negoci que mou milions d'euros anuals (només l'any 2011, per exemple, es van autoeditar 211.000 títols a tra-

vés de la xarxa); editorials petites que tenen problemes greus de distribució; editorials grans que ja no tenen prou personal per promoure tots els seus títols; llibres que es troben a les llibreries virtuals i no pas a les físiques (i a l'inrevés)... Si hi hagués una versió llibresca de Musicxray, però, tant els editors i els llibreters com els mateixos lectors podrien trobar exactament el tipus de llibre que haguessin de menester en el format que els abellís i els escriptors no haurien de córrer una cursa d'obstacles que pot durar anys abans que la seva obra arribés al destinatari més adient. Com deia E.M. Forster, en literatura l'única cosa que importa és connectar: *only connect*. Som-hi, doncs!

□□□

Vuits i nous Acapulco

Manuel
Cuyàs

Ara que la ciutat mexicana d'Acapulco està d'actualitat per les violacions que uns criminals han exercit sobre unes turistes, he pensat en la vegada, fa molts anys –de tot fa molts anys– que vaig visitar aquell punt del Pacífic. Jo i la colla amb què anava vam ser allotjats en un hotel de primera que oferia, sense necessitat de desplaçar-te, les tres possibilitats d'esbarjo d'Acapulco: la contemplació dels *clavados*, aquests senyors amb esllips que es llancen a mar des d'una roca, l'estada en una piscina ideal i l'anada a una platja protegida per unes xarxes perquè els taurons no es mengessin els banyistes. Un cop que anàvem no sé

si a la platja o a la piscina vam passar pel taulell on un home igual que l'actor Robert Ryan servia tovalloles. Quan ens va sentir parlar en català, va fer caixa i va arrencar així: "Topant de cap en una i altra soca, caminant d'esma pel

camí de l'aigua, se'n ve la vaca tota sola." No va acabar aquí sinó que, embalat i sense que res ni ningú pogués aturar-lo, va arribar al "brandant llanguidament la llarga cua". Li vam preguntar naturalment on havia après la poesia. "Mi abuelito, señores, me la hizo saber de memoria." Va resultar que l'*abuelito* era un exi-

liat català. Sentint *La vaca cega* amb accent mexicà a càrrec de Robert Ryan en aquell lloc tan enretirat de Sant Joan de les Abadesses, que és on Joan Maragall va veure el bòvid, i mentre els senyors dels esllips s'anaven tirant a l'aigua i els taurons aguaitaven els turistes, jo vaig pensar que el surrealisme de

L'etapa mexicana de Luis Buñuel no tenia secret. Sortia al carrer i filmava.

Un dia vam pensar que Acapulco devia ser un poble amb la seva església, el seu ajuntament i el seu centre comercial, i vam aventurar-nos a arribar-hi tot passejant. Al cap de cent metres vam girar cua terroritzats i convençuts que si avançàvem un pas no en sortiríem vius. Jo he vist desgraciadament molta misèria anant pel món però la d'aquell dia a Acapulco no admet en el

meu record compa-

ració. Les autoritats de la ciutat atribueixen la criminalitat d'ara al narcotràfic. A Mèxic el narcotràfic ho explica tot però jo dic que aquell hotel de les meravelles era un miratge, una càpsula que protegia els alegres turistes d'un ambient digne de *Los olvidados* que només podia produir desesperats.

ANTHONY GARNER